

ζητήματα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν σκοπὸν τῶν ἐρευνῶν τῆς διδασκαλίας τῆς Γεωπονικῆς Χημείας τῶν φυτῶν.

Οὕτω καθωρισμένη, ἡ Ἐπιστήμη αὐτὴ ἐπικαλεῖται τὰ δεδομένα τῆς Φυτικῆς Φυσιολογίας καὶ συναφῆ τινον Ἑλλην. Ἐπιστημῶν τὰ ἀποσκοποῦντα κυρίως ὅτι ἀφορᾷ τὴν Χημείαν.

Ἡ Γεωπονικὴ Χημεία εἶνε Ἐπιστήμη Βιολογικῆ, βρασιζομένη ἐπὶ τοῦ πειράματος καὶ τῆς παρατηρήσεως, συμβουλευομένη εἰς τὸ τεχνικὸν μέρος τὸν Χημικὸν καὶ τὸν Βιολόγον. Διακλαδιζομένη δέ — τό γε νῦν, εἰς δύο κατ' ἔξοχὴν στιβαροὺς βραχίονας, τὴν Βοτανοχημείαν (Chimie Végétale) καὶ τὴν Ἐδαφοχημείαν (Chimie du sol) κέκληται, καὶ διὰ τῶν συναφῶν αὐτῇ λειτουργιῶν, τῆς ἀναλύσεως τῶν Γεωργικῶν προϊόντων ἐν γένει καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν βελτιωτικῶν τοῦ ἐδάφους οὐσιῶν, γὰρ διαδραματίζεσθαι ἐνα ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων ἐν τῇ Πλουτοπαραγωγικῇ τῶν Λαῶν προσπαθείᾳ ῥόλον.

Τοιαύτη ἡ ἀποστολὴ τῆς Γεωργικῆς Χημείας.

Ἐπισημίζοντες, ὅθεν ἰδέαν ἐπὶ τοῦ κλάδου τοῦτου τῆς Χημείας, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην τὴν ἐσωτερικὴν, ἵνα ἀπὸ τῶν φιλοξένων στηλῶν τοῦ «Ἀρχιμήδους» ἀποτισώμεν τὸν φόρον λατρείας, ὃν ὡς μῦσαι, ὀφείλομεν εἰς τὴν Θεῖαν ὄντως, αὐτὴν Ἐπιστήμην.

Καὶ ὡς θεμέλιον λίθον πάσης Γεωργικῆς πρὸς τὰ πρόσω ᾠθήσεως, νομίζομεν, θὰ ἔδει ν' ἀπετέλει ἡ εἰσαγωγὴ τῆς διδασκαλίας τῆς Γεωργικῆς Χημείας παρὰ τοῖς Σχολείοις τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως. Ἀφίνομεν τὴν ἀσυγχώρητον ἄλλειψιν ἔδρας Γεωρ. Χημείας ἐν τῇ Χημικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀλλά, ἡ Πολιτεία ἐν τῇ διαθρηπτοσύνῃ ταύτῃ φιλοδοξία, ὅπως καταστῇ ἡ Γεωργία ἡ κυριωτέρα ἀρτηρία τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας — ὡς ἄλλως προσήκει εἰς Γεωργικὴν Χώραν ὡς ἡ Ἑλλάς — ὀφείλει κυρίαν αὐτῆς μέριμναν νὰ θεωρήσῃ τὴν διαμόρφωσιν παρὰ τῷ Λαῷ **Γεωργικοῦ Συναισθήματος** καὶ πρὸς τοῦτο ἐπιβάλλεται — κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην — νὰ στραφῇ πρωτίστως μεθ' ὅλου αὐτῆς, τοῦ κύρους πρὸς τὴν διαπλαστομένην Γενεάν, ἵνα ταύτης μαλᾶσσον τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς, ἀφυπνίσῃ τὸν ἔρωτα τῆς νεολαίας πρὸς τὴν Μητέρα Γῆν.

Οὕτω δέ, ἐμμεθόδως πολιτευομένη δὲν θέλει βραδύνη νὰ ἴδῃ τὴν Χώραν κατακλιζομένην ὑπὸ Γεωργικοῦ φρονήματος ὅπερ πρωτοπορεῖ, πάντοτε, τῆς καταρδεύσεως μετέπειτα Οἰκονομικῆς ἀκμῆς, ὁπόθεν θέλει βλαστήσῃ τοῦ Κράτους ἡ ἀκμή, ἐξ ἧς θ' ἀνθήσῃ, ὡς ἀγλαΐσμα,

τὸ Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον. τμησιθ νοτιμαχ ιακ
Ἡ Γεωργικὴ Χημεία παρ' ἅπασιν τοῖς πεπολιτισμένοις Λαοῖς κατέλαβεν ἐσχάτως ὅλως ἰδιόζουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν Ἐπικουρικῶν τῆς Γεωργίας Ἐπιστημῶν. Ἀναλόγου δὲ νομίζομεν, ὅτι πρέπει αὐτῇ νὰ τύχῃ προσοχῆς καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἅτε τοῦ μέλλοντος τῶν Λαῶν — ἐν ἅπασιν τοῖς κλάδοις, ἐνθα πλουσίους παρέχει τοὺς ἀγαθομόρφους καρπούς τῆς — ἀνήκοντος κατ' ἔξοχὴν εἰς τὴν Χημείαν.

ΔΡ. Γ. Μ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, Χημικός,
Διευθύνων Ἐπιμελητὴς Α' τοῦ ἐν Θεσπ. Γεω-
πονικοῦ Χημείου.

Διπλώματα εὐρεσιτεχνίας ἀπονεμηθέντα εἰς Ἑλλήνας ἐφευρέτας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 164 τῆς 20 Σβρίου 1921 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Ἀντών. Δαρρῖγον, Βιομήχανον κάτοικον Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «Κλίβανου ὑλόγειοις Κεραμοποιίας διηλεκτοῦς καύσεως καὶ οἰκονομικῆς κατασκευῆς».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 184 τῆς 2 9βρίου 1921 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Θεόδωρον Θ. Ψιλάκην Μηχανικὸν ἐκ Νάξου, κάτοικον Πειραιῶς, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «Μηχάνημα κοπῆς καὶ τρυπήματος πετάλων Ἑλληνικοῦ συστήματος».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 190 τῆς 15 9βρίου 1921 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Μιλτιάδην Β. Σαπνᾶν, Μηχανικὸν Μεταλλεῖων ἐκ Μεσαγοῦ Γέρας τοῦ Νομοῦ Λέσβου, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «σύστημα κλιμακωτῆς ἐσχάρας καὶ λιγνιτοκαυστήρος».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 197 τῆς 24 9βρίου 1921 δίπλωμα ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Δημήτρ. Προβελέγγιον, ἔκτακτον Ἐπιμελητὴν ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ τῆς φυσικῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «Διακόπτης δι' ἠλεκτρομαγνητικοῦ φυσήματος».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 244 τῆς 25 Ἰανουαρίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Γεώργ. Σπυρ. Δρέλλιαν ἰδιοκτήτην ἐργοστασίου ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἐν Πειραιεὶ διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «ἐκρηκτικὴ ὕλη ἀσφαλείας».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 257 τῆς 24 Φεβρουαρίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Δημήτρ. Ἐμμ. Κούτσιν Βυροδεφικὸν Χημικὸν, κάτοικον Ἐρμουπόλεως, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «μέθοδος δέψεως δερμάτων δι' ἀλάτων σιδήρου».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 259 τῆς 22 Μαρτίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Ἀγγελον Σκιντζόπουλον, Τεχνικὸν σύμβουλον τῆς Γενικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, κάτοικον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «μέθοδος κλινθοποιήσεως συντριμμάτων

καί χωμάτων θειομεταλλευμάτων διά καυστικής ασβέστου πρὸς τὸν σκοπὸν γὰ ὑποβληθῶσιν ἔπειτα αἱ παραγόμεναι πλίνθοι εἰς καμινίαν πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ θείου των».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 270 τῆς 29 Ἀπριλίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Παγαγ. Σ. Μελισσιὸν Φανοποιὸν κάτοικον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «καμινέτον μάγειρικῆς δι' οἰνοπνεύματος».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 271 τῆς 29 Ἀπριλίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Βεργάρδον Γ. Φάρον Μηχανικὸν κάτοικον Κηφισίας διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «μέθοδος ἀποφυγῆς σχηματισμοῦ κονιορτοῦ τῶν ὁδῶν».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 281 τῆς 9 Ἰουνίου 1922 δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας, ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Παῦλον Μπόνην, Σχεδιαστὴν Μηχανουργόν, κάτοικον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «νέον σύστημα Νόριας «Μαγγανίου» ἀνυψώσεως ὑδάτος».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 282 τῆς 9 Ἰουνίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Παντελὴν Γεωργιάδην, Βιομήχανον κάτοικον Θεσσαλονίκης διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «συσκευή παραγωγῆς ἀνθρακικοῦ ὀξέος εἰς ὑγρὴν κατάστασιν».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 294 τῆς 24 Ἰουνίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὴν Ἀνώνυμον Οἰκοδομικὴν Ἑταιρίαν «Τέκτων» διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «μέθο-

δος κατασκευῆς οἰκοδομικῶν ὑλῶν παντός εἶδους ἐξ ἐλαφροπέτρας καὶ τσιμέντων ἢ ἄλλων συνδετικῶν οὐσιῶν».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 308 τῆς 31 Ἰουλίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τοὺς κ. κ. Κ. Παπαηλιόπουλον καὶ Ἄρμ. Ἀρχινάλ, ἀμφωτέρον κατοίκων Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «νέον εἰδικὸν σύστημα κατασκευῆς οἰκοδομῶν ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροκονιάματος ὁ «Θρίαμβος»».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 309 τῆς 31 Ἰουλίου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Διονύσιον Σβορώνον παραγγελιοδόχον κάτοικον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «Μέθοδος κατασκευῆς πολτοῦ ἐκ τσιμέντου θειϊκοῦ ασβεστίου καὶ ἄμμου δυναμένου νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς κατασκευὴν κεράμων, τούβλων καὶ τεχνητῶν λίθων».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 313 τῆς 3 Αὐγούστου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Δημήτρ. Χρυσανθάκη Ἡλεκτρομηχανικόν, κάτοικον Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «Ἡλεκτρικὸς διακόπτης ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἀπὸ δύο ἢ καὶ πλείονων σημείων λειτουργῶν».

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 316 τῆς 26 Αὐγούστου 1922 ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Ἰωάν. Δ. Μαντζουρῆν κάτοικον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «πλάστιγξ αὐτόματος μετ' αὐτομάτων δεικτῶν τιμῆς καὶ βάρους».

